

geringen i sin tid fremsatte navneloven, var der faktisk mulighed for, at et fornavn kunne tages som efternavn. Det blev heldigvis opdaget i forbindelse med en teknisk gennemgang af loven og ændret i sidste øjeblik. Navneloven betyder også indførelsen af en model, hvorefter et efternavn, der bæres af flere end 1.000 personer, frit kan tages af enhver. Regeringen forhøjede dog i løbet af lovforslagets behandling i Folketinget grænsen til 2.000, også i sidste øjeblik. Det var ikke et kønt forløb, men ikke desto mindre var det en forbedring at hæve grænsen fra 1.000 til 2.000.

Sidst, men ikke mindst, valgte regeringen at indsætte en revisionsklausul efter 2 år. Det gjorde regeringen naturligvis, fordi den godt vidste, men ikke ville erkende, at loven var et skråplan. Tusindvis af danskere protesterede over navneloven, stort set samtlige læserbreve og henvendelser til Retsudvalget var imod, men loven skulle dø og pine køres igennem. Hvorfor, kan man spørge, når nu modstanden var så udtalt i regeringens egne rækker og iblandt en lang række danskere. Det spørgsmål er endnu ikke besvaret, og bliver det måske aldrig.

Kl. 10.25

Siden loven er trådt i kraft, har over 100.000 personer ganske gratis skiftet navn, og det vil nogen givetvis betragte som en succes. I Dansk Folkeparti betragter vi det derimod som endnu et eksempel på, at navneloven var for liberal. Er det ikke rimeligt, at vi som Folketing sender et signal til borgerne: Tænk jer om, inden I skifter navnet ud? Det er givet af jeres forældre, jeres familie, og det er ikke noget, man bare sådan skiller sig af med.

Et gebyr kan være adfældsregulerende og kan gøre, at man tænker sig om en ekstra gang, og derefter kan man så tage et nyt navn, hvis det er ens ønske. Vi ønsker ikke et forbud mod navneskift, det kan der være gode grunde til at foretage, men vi håber blot, at folk vil tænke sig om, for det er altså en stor beslutning.

Lovforslaget, som vi behandler i dag, er et lille plaster på det blødende sår. Vi understreger med gebyret to ting. For det første er et navn noget personligt, men i lige så høj grad et familienavn, et slægtsnavn, om man vil. For det andet understreger vi noget principielt, nemlig at der er forskel på det at være samboende kæresten og så det at være i et ægteskab. Det er to forskellige ting. Et ægteskab forpligter i højere grad end så mange andre forhold i livet. Det er væsentligt for Dansk Folkeparti, ligesom det er væsentligt

for mange danskere. Derfor stemmer vi for ved tredjebehandlingen, og vi ser i øvrigt frem til revision af navneloven, da det snart er ved at være på tide.

Afslutningsvis vil jeg tilføje, eftersom emnet har været berørt, at vi fra Dansk Folkepartis side lægger vægt på, at loven træder i kraft så hurtigt som muligt, og derfor mener vi, at 1. maj er en rimelig dato, ikke mindst taget i betragtning, at ændring af navneloven har været kendt siden finanslovaftalen.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Det kan jo ikke undre, at Dansk Folkeparti altså må have armene oppe over det her. Det er en stor ideologisk sejr, at man nu kan sende et signal ud til befolkningen om, at det er rigtigt nok, det er meget finere, hvis man gifter sig og er i ægteskab, end hvis man bare bor sammen under et tag. Så det kan jeg da godt forstå man jubler over.

Jeg vil spørge om noget helt praktisk. Hvor lander de penge, som nu kommer ind her? Man kunne sige, at det skulle være et formål med denne her lovændring at dække sagsomkostningerne på kirkekontorerne, hvor man har udgifterne. Føler hr. Martin Henriksen sig sikker på, at de faktisk også får pengene til at dække de sagsomkostninger, de har på kirkekontorerne? Eller ender de her i statskassen?

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Som udgangspunkt går de jo til en pulje, der skal gå til at sænke kirkeskatten, så vidt jeg husker. Men man kan jo også sige, at det jo, i og med at det nu kan forventes, at der kommer færre navneændringer som en konsekvens af indførelsen af gebyret, jo alt andet lige vil lette det tryk, der har været på sagsbehandlingen.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Er det ikke temmelig meget til grin at indføre et gebyr, som man gør sig stor umage med at forklare skal dække sagsomkostningerne osv. osv., og de penge så lander i statskassen, mens de, der sidder og faktisk bruger tid og kræfter og har udgifterne til sagsbehandlingen, altså ikke kan føle sig sikre på at få en krone ind? Eller hvordan? Hvad er det lige, hr. Martin Henriksen kan sige til dem, der sidder og har udgifterne på kirkekontorerne, om, hvor mange penge de får